

Peru 2017

Zaterdag 28 oktober om 6u in de ochtend op Schiphol start onze missie. Een raar idee dat we 6 weken daarvoor nog geen idee hadden dat we deze weken naar Peru zouden gaan. Het was een last-minute vraag waar zowel Luc (Tielens) als ik (Maartje Frijlink) altijd gretig ja op zeggen. Dankzij onze collegiale en flexibele collega's is het uiteindelijk ook echt mogelijk om op zo'n korte termijn naar Peru te vertrekken.

Alle spullen van Radio zitten in onze tassen en veel pepernoten, stroopwafels en wat cadeautjes. Alles tot exact 23 kilo opgevuld.

Na de douane en veiligheids-check hebben we met de rest van het team afgesproken om bij de Starbucks elkaar te ontmoeten. Voor ons zijn het nog onbekende gezichten. Mirjam en Anke zijn OK assistenten uit het Rijnstate en al ervaren Peru-gangers van eerdere missies. Reinier, de plastisch chirurg, gaat al jaren voor schizis projecten op pad en is ook al zeer vaak in Arequipa geweest. Om half acht lopen we naar de boarding met z'n vijven. De vlucht naar Parijs gaat soepel, overstap in Parijs ook en om 16u lokale tijd komen we in Lima aan. Douane was appeltje-eitje. Geen scan of tas-uitpak gebeuren. Daarna ff bijtanken, bij weer de Starbucks, en door naar Arequipa waar we 21u locale tijd aankomen. We zijn dan precies 24u onderweg geweest en best gaar.

We worden opgehaald door Jorge Concha, de nieuwe medisch directeur van het Paz Holandesa ziekenhuis en met een taxibusje maar het lukt me niet om m'n ogen open te houden gedurende de 30 minuten rit.

Zondag worden we beloond voor het lange reizen en kunnen we de hele dag in de stad rondlopen, naar markten gegaan en de eerste pisco sour drinken.

Maandag ochtend is de screening. De lijst was nog iets doorgegroeid naar 65 kinderen. De meesten komen voor lip of palatum sluiting en zijn nog jong en onder de 10 kilo. Er zijn een paar brandwond patiënten met contracturen aan de handen. Uiteindelijk staan er 56 kinderen op de operatieplanning dus genoeg te doen komende week!

Na de screening gaan we de OK klaar maken. De dozen met materiaal dat over was van vorig jaar staan braaf nog compleet vol in Marjan haar huis. We hebben van alles redelijk voldoende materiaal en ook het OK-complex is goed verzorgd. Het personeel is super aardig en hulpvaardig.

Dinsdag is onze eerste operatiedag. Nog een beetje wennen maar om half negen slaap het eerste patiëntje en zijn we van start gegaan. De dag verloopt voorspoedig en om 16u zijn we al klaar met de eerste 6 kindjes van deze week.

Op woensdag opereren we onder andere Mattie, die al een half jaar hier in het ziekenhuis verblijft. Bij de vorige missie was hij te zwak om te opereren en na een half jaar sondevoeding is hij goed gegroeid. Hij is ondertussen wel een ziekenhuiszoon geworden en hij heeft zoveel moeders als verpleegkundigen hier. Het lijkt erop dat hij een Pierre Robin syndroom heeft en we hebben allerlei materiaal bij elkaar gesprokkeld voor een eventuele moeilijke intubatie. In het ziekenhuis ligt nog een video laryngoscoop en Luc heeft zijn kinder bonfils meegenomen uit Nederland. Mattie heeft nauwelijks een onderkaak en het kappen en de intubatie is wat lastiger maar lukt uiteindelijk wel met gewoon een klassieke laryngoscopia.

Één zijde van de lip wordt gesloten, andere zijde en palatum moeten in een later stadium. Hoe de toekomst van Mattie is hier is heel onzeker, naast zijn lip ziet hij er syndromaal uit en grote kans dat hij ook mentaal een achterstand heeft.

De rest van de week werkt iedereen hard door, er worden last-minute nog wat kinderen tussen geplaatst maar we zijn elke dag redelijk op tijd klaar met het programma. We zijn onder de indruk van Reinier zijn snelle operaties!

Na het operatie programma doen we dagelijkse een rondje over de afdeling voor de visite en het uitdelen van de bad-eendjes die door Luc's dochter zijn meegegeven naar Peru.

Op de afdeling worden voor de visite alle familieleden behalve de moeder uit de kamer gestuurd. 6 of 7 kindjes liggen hier per zaal, in een ziekenhuis dat simpel is maar waar alles er goed verzorgd uitziet.

Sowieso ben ik verbaasd hoe goed alles hier geregeld is, Marian heeft goed werk verricht met de selectie van het personeel; zowel op de OK als op de verpleegafdeling zijn de verpleegkundigen en ondersteunende mensen hulpvaardig, adequaat maar bovenal betrouwbaar.

Op de afdeling liggen de kinderen er verschillend bij, en past de kledstijl van de ouders daarbij: van traditioneel Peruaans van het platteland tot kinderen uit de sloppenwijken hier uit de stad.

Aan het einde van week één liggen we goed op schema; er zijn 24 kinderen geopereerd waarvan 3 brandwond patiënten en één reconstructie oor (nodig om bril te kunnen dragen), de overige zijn lip en/of palatum sluitingen.

Het weekend gaan Luc en ik wandelen in de Colca, zaterdag gaan we de canyon in, we slapen aan de rivier en zondag om half vier in de nacht met volle maan lopen we weer omhoog om op tijd bij de condors te kunnen zijn. Het is een prachtig en indrukwekkend landschap en zondag avond komen we moet, bezweet en stoffig weer terug in Arequipa.

De tweede week verloopt net zo voorspoedig als de eerste. In deze week zijn ook enige verbandwissels van de afgelopen week geopereerde patiënten. De eerste week kwamen de kinderen die op een afstand van 5 a 6u rijden wonen aan bod. Nu worden de kinderen die wat dichterbij wonen geopereerd, in en rondom de stad. Arequipa is de 2^e stad van Peru en er wonen meer dan 1miljoen mensen.

De grote maar ook kleine verschillen met een Nederlands operatiecomplex blijven leuk. De gelijkwaardigheid die we in Nederland hebben is goed, maar keurig met doctora aangesproken worden heeft toch ook wel wat. Het anesthesie apparaat spuugt af en toe een Spaanstalig alarm uit maar met wat puzzelwerk en Luc z'n goede Spaans komen we daar ook wel uit. Twee keer per dag wordt er eten gebracht, meestal met kip. De gazen worden gewassen, buiten te droge gehangen en gaan dan weer de autoclaaf in. De slager/groenteboer komt met de taxi 1 of 2 keer per week de keuken van het ziekenhuis bevoorraden, soort van Hanos maar dan anders. Maar meestal functioneert het allemaal, grotendeels dankzij de inspanningen van Marjan die de spin in het ziekenhuis-web is en goud voor de kinderen die er geholpen worden.

De twee weken zijn voorbij gevlogen. Met veel plezier en voldoening pakken we onze lege tassen. Alhoewel; Luc en ik hebben toch de operatiematerialen weten te verruilen voor kado's van thuis en lekker dingen uit de supermarkt zodat we met een gelijke hoeveelheid bagage weer terug naar Nederland gaan. Op de terugweg hebben we nog een lange overstap in Lima waarbij wij ons leven wagen op de fiets en Reinier een poging doen om te parapenten van de klif-kust in Lima. Helaas voor hem weer wat te weinig wind. Na een laatste Starbucks gaan we met onze eigen KLM terug naar Amsterdam.

Missie geslaagd!

